

Gândul nostru

Director,
Prof. Felix Godeanu

Ziar de promovare a valorilor culturale și spirituale românești

Țpare lunar

Țnul I, nr. 3, Februarie 2006

O scurtă istorie a creștinismului

În urma predicii Sfântului Apostol Petru, din ziua Cincizecimii, s-au botezat circa trei mii de oameni, luând astfel naștere Biserica Universală a lui Hristos. Din Ierusalim, prin predica Sfinților Apostoli cuvântul Evangheliei lui Hristos a fost vestit aproape în toată lumea cunoscută. În anul 50 apostolii s-au întrunit într-un sinod apostolic la Ierusalim, unde au stabilit ne-obligativitatea respectării legii iudaice de către creștinii proveniți dintre neamuri, iar în anul 54 începe perioada persecuțiilor, când creștinii erau omorâți pentru credința lor în singurul și adevăratul Dumnezeu. Această perioadă grea a durat câteva sute de ani, luând sfârșit în anul 313, în urma edictului de la Mediolanum, prin care se acorda libertate religioasă deplină creștinilor.

După acest edict a urmat perioada „de aur” a creștinismului când s-au formulat dogmele „s-au doctrinele ce au fost rezultatul gândirii și cercetării intense a Bibliei și a scrierilor Bisericii, pentru a interpreta corect sensul Scripturilor asupra punctelor disputate și pentru a evita opiniile eronate.” Această perioadă se caracterizează prin convocarea celor șapte sinoade ecumenice, între 325 și 787, ce au avut drept scop combaterea ereziilor trinitare și hristologice, formulând, „sub asistența nevăzută a Duhului Sfânt” dreapta învățătură de credință a Bisericii, păstrată în Biserica Ortodoxă nealterată

până astăzi.

Datorită orgoliului, prin schisma de la 1054, trupul lui Hristos a fost sfâșiat pentru prima dată, iar unitatea Bisericii Universale a fost destrămată, luând ființă Biserica Răsăriteană sau ortodoxă, ce a păstrat învățătura primită de la Hristos, prin Sfinții Apostoli și Biserica Apuseană sau Romano-catolică, care a adus unele inovații, dintre care amintim primatul papal. Cu toate că cele două biserici au încercat să se unească în diferite rânduri ele au rămas despărțite.

În secolul al XVI-lea are loc unul dintre cele mai importante evenimente din istoria bisericească, Reforma Protestantă, ale cărei consecințe sunt simțite de Biserică până astăzi, iar după 1514, prin introducerea principalelor învățături protestante (sola gratia, sola fide, sola scriptura) trupul lui Hristos avea să fie fărâmițat în mii de părți, ajungând, azi, să fie peste zece mii de secte în toată lumea și peste o mie numai în România.

Prof. F. Godeanu

Cuprins:

Caracteristicile mediului școlar românesc	2
Conflictele școlare	3
Avortul - o rană socială	4

Caracteristicile mediului școlar românesc

Fără îndoială că mediul școlar nu este rupt de societatea în care se află. Dimpotrivă, el îndeplinește o seamă de roluri de socializare, integrare și control social, de profesionalizare etc., și totodată este puternic influențat de ansamblul vieții sociale, începând cu valorizarea și prestigiul social al școlii, și terminând, poate, cu resursele alocate. Dacă avem în vedere doar aceste două aspecte extreme, în România vom constata o situație puternic contradictorie. Pe de o parte, școala ca atare este o instituție apreciată în societate, iar atingerea unui nivel cât mai înalt de școlaritate constituie încă un obiectiv pentru o parte importantă a populației. Pe de altă parte însă, resursele financiare alocate sunt insuficiente. Chiar dacă prin lege s-a prevăzut o finanțare de 4% din PIB pentru învățământ, în fapt nu s-a atins niciodată această cotă, care este, oricum, sub nivelul cerințelor. Comparativ cu media mondială de circa 6% din PIB, cheltuielile publice pentru învățământ în România se află mult sub acest nivel, iar în primii ani de tranziție se situa numai la jumătate față de cota alocată în altă țări: 2,8% în România în 1990, față de Ungaria cu 5,8% în același an, sau 3,1% în 1994 față de 6,4% în Ungaria, 5,3% în Polonia și Republica Cehă și 4,8% în Bulgaria. (conf. Women in Transition, UNICEF, 1999).

De remarcat, totodată, schimbarea de optică la nivel internațional potrivit căreia cheltuielile pentru învățământ nu mai sunt considerate doar simple cheltuieli sociale (deci neproductive), ci investiții de dezvoltare, ceea ce evident facilitează acordarea de resurse materiale sporite. Revenind la România, fără a se pune toate dificultățile întâmpinate în buna funcționare a sistemului de învățământ pe seama finanțării insuficiente, nu se va putea ocoli totuși acest aspect din moment ce vom constata existența unei logistici cu totul precare, într-o bună parte din sălile existente, din învățământul obligatoriu, cu precădere în mediul rural, dar nu numai. Înainte de a

trece la prezentările propriu-zise, menționăm faptul că, din dorința de a determina necesarul de intervenție, de a aduce în atenție ceea ce ar trebui făcut pentru a spori șansele de succes ale reformei în beneficiul elevilor, suntem orientați să sesizăm mai degrabă obstacolele existente, deficitul de potențial. Cu alte cuvinte, vom consemna ceea ce există, dar nu vom insista pe ceea ce este de așteptat să întâlnim în școala românească de azi după ani și ani de acumulări prin activitatea multor generații de profesori și elevi, deveniți ei înșiși, la rândul lor, profesori, cu multe rezultate remarcabile. La aceste aspecte de împlinire ne raportăm ca la un potențial de susținere a reformei, dar succesul acesteia este condiționat de activitățile care se desfășoară în școli. Pe această cale, unele deficite de resurse materiale pot fi suplinite parțial, fără a ajunge la eliminarea lor, printr-o activitate excepțională, dar pot fi și irosite resursele care există, printr-o activitate necorespunzătoare. Prin urmare, dacă observăm că 61% din școlile investigate au o sală de bibliotecă, scopul nu este de a etala semnificația acestei valori pentru reformă, deși ea se constituie într-un potențial de dezvoltare, cât de a constata că în foarte multe alte școli (39% din total cu valori care ajung la 55% în cazul satelor periferice) nu există o astfel de sală de bibliotecă; în 12% din școli nu există nici un fond de carte, iar în multe altele există un număr extrem de mic de volume. În fapt, chiar acolo unde sunt mai necesare, pentru că sunt relativ puține alte surse de informare, bibliotecile școlare lipsesc, sau fondul de carte este cu totul precar.

Prof. F. Godeanu

Colegiul Tehnic "Henri Coandă"
Târgu-Jiu, Gorj

“Școala trebuie să te învețe să devii propriul tău profesor, cel mai aspru și cel mai drept.”
(N. Jorga)

Conflictele școlare

Prin conflict înțelegem disfuncționalitatea care poate să apară la un anumit moment dat într-o organizație. El se poate materializa în neînțelegere, dezacord, ciocnire de interese, discuție violentă, antagonism, confruntare, dispută etc. Laurie Mullins definea conflictul ca fiind o „trăsătură a naturii inegale a vieții organizaționale și un mijloc de a aduce schimbarea”.

Conflictul, din punct de vedere sociologic, trece prin patru etape distincte:

- **dezacordul** – ce debutează prin simple neînțelegeri, divergențe minore nesemnificative pentru interacțiunea socială, dar care necontrolate pot degenera în conflicte reale;
- **confruntarea** - adâncește diferențele dintre indivizi, grupuri, clase; în această fază se intensifică angajarea părților pe linia dezacordului inițial, fiecare parte subliniind erorile de gândire ale celuilalt;
- **escaladarea** – distruge normele reciprocității pozitive, înlocuindu-le cu unele de tip negativ, care susțin un comportament concurențial exagerat, tensiunile și ostilitățile din grup fiind scăpate de sub control;
- **rezolvarea** – se face prin intervenții de tip instituțional, prin negocieri și compromisuri treptate, prin comunicarea deschisă între părți, prin captarea bunăvoinței părții adverse, prin apariția unui mediator, având ca rol refacerea interacțiunii sociale normale.

În școală conflictele apar atât în interiorul diverselor categorii de resurse umane ce constituie

organizația școlară (elevi, profesori, personal nedidactic, administrativ etc.), cât și între aceste grupuri; școală și familie, școală și comunitatea locală. Conflictele între elevi pot fi generate de atmosfera competitivă (elevii au lucrat multă vreme individual și nu au fost încurajați astfel să interacționeze în grup), atmosfera de intoleranță (lipsa sprijinului între elevi); comunicare slabă; exprimare nepotrivită a emoțiilor etc. Cele între profesori și elevi pot apărea pe fondul mai multor aspecte din care amintim evaluarea subiectivă a cunoștințelor și a comportamentului afectiv-atitudinal; neutilizarea relațiilor cu elevii în afara lecțiilor, oferirea unor slabe puncte de sprijin în rezolvarea situațiilor critice; slaba atenție acordată cauzelor unor comportamente care precedă sau ilustrează o tensiune psihică.

Conflictele dintre profesori sunt determinate de lupta pentru obținerea unor avantaje (gradație sau salariul de merit), lupta pentru obținerea unor funcții de conducere (șef comisie metodică, director, inspector etc) sau pentru afirmare.

Conflictele dintre profesori și părinți sunt generate de comunicarea defectuasă datorită neînțelegerilor sau numărului mic de contacte pe parcursul anului școlar; conflictul de valori și lupta pentru putere; de prejudecățile bazate pe experiențele anterioare sau nu le este clar care este rolul profesorului în viața copiilor.

Prof. F. Godeanu

Colegiul Tehnic “Henri Coandă”
Târgu-Jiu, Gorj

“Nu există îndoială despre cel care crește „în utero”. Trebuie să ne gândim că momentul de început al existenței este același pentru trup cât și pentru suflet ”
(Sf. Grigorie de Nyssa)

Avortul - o rană socială -

Din punct de vedere **medical** avortul este o intervenție chirurgicală, deci o operație, dar nu este una obișnuită, pe „câmp deschis” ci este o operație oarbă, bazată pe o tehnică specială; iar din punct de vedere **religios** avortul nu este altceva decât o crimă, adică uciderea unui suflet nevinovat care nu se poate apăra singur. În același timp avortul poate fi considerat și genocid, pentru că, prin omorârea individului, înainte de a se naște, suprimăm și eventualii urmași ai acestuia.

Pentru a vedea dacă avortul poate fi considerat o crimă trebuie să răspundem la întrebarea: Fătul eliminat are sau nu suflet?. În sprijinul religie, pentru a răspunde la această întrebare vine medicina.

Astfel medicul Nathanson, ce a filmat cu ultrasunete un avort al unui făt de doisprezece săptămâni, realizând astfel filmul “Strigătul mut”, a observat:

- fătul presimte amenințarea instrumentului ucigaș al avortului;
- manifestă perceperea pericolului care reiese din următoarele acțiuni:
 - se mișcă într-un mod violent și agitat;
 - cresc bătăile inimii de la 140 la 200 pe minut;
 - deschide gura larg ca într-un „strigăt mut”.

Și medicina nucleară s-a pus în slujba adevărului, demonstrându-ne că fătul are suflet, fapt confirmat de următoarele constatări:

- la 18 zile de la concepere se face simțită bătaia inimii fătului și se pune în funcțiune sistemul circulator;
- la 5 săptămâni se văd clar nasul, obrații și degetele fătului;
- la 6 săptămâni începe să funcționeze sistemul nervos, se distinge clar scheletul și începe să funcționeze stomacul, rinichii și ficatul fătului;
- la 7 săptămâni se fac simțite undele encefalice, micuțul copil are toate organele interne și externe definitiv conturate;
- la 10 săptămâni copilul nenăscut are toate caracteristicile pe care le vedem clar la copil după nașterea sa.

În afara acestor considerente trebuie să reținem faptul că avortul are efecte atât fizice cât și psihice asupra celei ce îl comite, punându-și astfel sănătatea în pericol.

Din cele relatate mai sus observăm că avortul nu este numai un păcat foarte grav ci este și o crimă monstruoasă împotriva propriului copil nenăscut.

Prof. F. Godeanu

**Colegiul Tehnic “Henri Coandă”
Târgu-Jiu, Gorj**